

Vet onderstreept

Confronterende software

Werken met computers en met software wordt steeds gemakkelijker. De makers ervan zouden alleen nog wel iets meer rekening mogen houden met beperkingen van de gebruikers.

MARTIJN VET

Laatst moest ik voor mijn werk een obscuur sharewareprogramma installeren. Voordat de installatie startte, kreeg ik een venster voor mijn neus met de vraag *Are you visually impaired?*. Wie mij kent, kan inschatten dat ik te eigenwijs was om op *Yes* te klikken, al ben ik wel degelijk slechtziend. Het is een tamelijk bizarre gewaarwording om door zo'n toepasselijk dialoogvenster te worden verrast. Je voelt je bijna betrappt. Alsof je met een kater achter je pc zit en een willekeurig programmaatje je vraagt of je gisteren teveel hebt gedronken. Het was trouwens een verdraaid klein venstertje, maar dat neemt niet weg dat het toch zeer attent is dat de makers van een programma rekening houden met eventuele beperkingen van de gebruiker. Slechtzienden kunnen in Windows de vensters, werkbalken en letters zo groot maken als ze zelf willen en desnoods teksten laten voorlezen, al klinkt het nog niet als de vriendelijke, perfect Nederlands sprekende vrouwenstem die ik graag zou horen. Zolang ik maar dicht genoeg op mijn scherm ga zitten, heb ik deze hulpmiddelen overigens niet nodig. Ik kan niet naar zes geopende vensters tegelijk kijken, maar dat beschouw ik eerder als een voordeel dan als een ongemak.

Wie geen beperkingen of handicaps heeft of wie zich er net als ik wel mee redt, liep tot laten we zeggen het Windows XP-tijdperk (pruttelt daar nog ergens een Mac-gebruiker?) regelmatig tegen beperkingen op, maar dan vooral beperkingen van de pc of van de software. Nu gaat er nog maar hoogst zelden iets mis. Ik vertrouw die herstelpunten van Windows voor geen

meter, maar dat maakt niet uit: ik installeer en verwijder software alsof het niets is en het gaat de laatste jaren altijd goed. Geen programma's meer die beginnen over rotte dll's of die na 96 procent van de installatie het bijtje erbij neergooien. Moedeloos werd je ervan en je liet het er uiteindelijk maar bij zitten. Het had overigens niet alleen met Windows zelf te maken. Wie het vroeger aandurfde om een tabel of een kader te maken in een tekstverwerker en ook nog pogingen ondernam om de zaak te printen, was een held. Vaak hoor ik nog mensen nostalgisch over *WordPerfect 5.1* praten, maar mij lukte het daarmee in elk geval niet. Ook niet met het alom bejubelde onderwaterscherm, een ware hel voor slechtzienden overigens.

Wanneer nu bij uitzondering iets niet lukt, zorgt dat natuurlijk voor extra veel frustratie. Onlangs wilde ik me aanmelden bij een webdienst, waarbij ik zo'n beruchte letter-cijfercombinatie moest overtypen om er zeker van te zijn dat ik een mens was en niet een van de machines die zich massaal bij deze diensten kunnen aanmelden. Was het al bijna onmogelijk om tussen de lijntjes en stippen cijfers en letters te ontwaren, het (letterlijk) ontcijferen was een waar probleem. Stond daar nu een zes of een kleine letter B? Was dat een gespiegelde drie of toch een acht? Na drie pogingen wilde ik opgeven, toen ik zag dat er ook een mogelijkheid was de cijfers en letters voor te laten lezen. Ideaal voor slechtzienden, zou je denken. Helaas, de achtergrondruis en de zachte uitspraak maakte het bijna onmogelijk er chocola van te maken. 'Ul'. 'Ief'. 'Ee'. 'Epen'. Ik deed er maar een gooi naar en uiteindelijk lukte het me zowaar om me aan te melden, maar het deed me weer erg denken aan de tijd dat computerfrustratie aan de orde van de dag was. Voor veel mensen met ernstige beperkingen kan computeren nog dagelijks frustrerend zijn. Webdesigners en softwaremakers die daar rekening mee houden kunnen niet genoeg worden geprezen, ook al laten ze je soms schrikken met hun confronterende vragen. ☒